

svare, at jeg er temmelig sikker paa, at det ad Aare vil vise sig, at jeg ikke har regnet fejl. Jeg nævnede et rundt Tal — om Udgiften vil blive noget mindre, kan ingen sige i Øjeblikket. Det ærede Medlem hævdede endvidere, at der nu ydes Fattighjælp til en hel Del blinde, og at denne Hjælp i Kraft af den her foreslaaede Forandring vil overgaa til at blive Hjælp uden Fattighjælps Virkninger. Jeg vil dér pege paa, at den foreslaaede Lovbestemmelse gerne skulde føre til, at der ude omkring paa Landet fremtidig ydes større Hjælp til de blinde, end de har faaet, saa længe Hjælpen havde Fattighjælps Virkning. Jeg ved ikke, om det gælder alle Kommuner, men i en Række Kommuner, hvor jeg kender Forholdene, er der en beklagelig Tendens hos Kommunalbestyrelser og Fattigbestyrelser til at give mindre f. Eks. til alderdomsunderstøttede, i det hele taget til dem, der faar Hjælp uden Fattighjælps Virkning, end til dem, der faar Hjælpen som virkelig Fattigunderstøttelse. Denne Tendens er aabenbar i en lang Række Tilfælde. Vi, der har med Forsørgelsesvæsenet ude i Landet at gøre, kender godt et saadant Tilfælde som, at en nogle og firsindstyveaarig Mand, der til sig og sin Kone har 30 Kr. om Maanednen, kommer til Kommunalbestyrelsen og siger: Jeg kan ikke leve for det; men Kommunalbestyrelsen fejer ham af med, at der ikke er andre, som faar mere. Klager han til Amtet, er der heller ikke Ret, det vil sige ikke Hjælp at hente dér. Jeg er netop i Dag blevet gjort bekendt med, at en nogle og firsindstyveaarig Mand — hans Hustru er død, og han skal have nogen til at passe sig — har bedt om 8 Kr. om Ugen for at kunne holde Pige; men baade Kommunalbestyrelsen og Amtet har nægtet ham det. Hvis jeg vilde opholde ærede Medlemmers Tid med at forklare hele Sammenhængen, vilde De sige, at dette aldrig har været Lovens Mening. Sogneraadet har handlet meget ilde ved at behandle en hæderlig gammel Mand, som har kæmpet sig igennem Livet med et saa godt Resultat for sig selv og Kommunen, som han har gjort, paa denne Maade. Saa snart der derimod er Tale om virkelig Fattighjælp, er det de fattige, som bestemmer, hvor meget de vil have, og ikke Fattigbestyrelsen. Det kender vi meget godt. Naar jeg derfor har nævnt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., skal det nok vise sig, at Beløbet i det væsentlige kommer til at passe; vil en Kommunalbestyrelse fortolke denne Bestemmelse human og altsaa give de blinde, der nu ikke mere skal betragtes som fattigunderstøttede, mere, end de hidtil har faaet, skal Summen

nok naas. Jeg har ikke nævnt dette Beløb for at afskrække ærede Medlemmer i dette Ting fra at yde Lovforslaget Tilslutning, men som Grundlag for en Bemærkning om, at denne Sag maa betragtes som en Stats-sag, en Samfundssag, idet de blinde bør støttes af Staten, ligesom i Amerika, hvor de ligefrem har Statspension. Jeg udtalte, at man gerne kunde begynde paa denne Sag, men jeg har ikke fremført dette Ønske paa en Maade, der er egnet til at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen.

Jeg takkede før Ministeren for den Fortolkning, han har givet af, hvad Hjælpekasseloven ogsaa i sin reviderede Skikkelse kunde bruges til, og jeg slutter mig ganske til det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), der henstillede til Ministeren at udsende et Cirkulære herom. Det er naturligvis godt nok for dem, der er til Stede her i Salen, og for alle andre, som følger med, hvad der her bliver sagt, at vide, at Ministeren ved denne Sags Behandling har fremsat disse Bemærkninger om, hvad Hjælpekasseloven kan anvendes til. Men da der er en Mængde Kommunalbestyrelser og Hjælpekassebestyrelser, som ikke lægger synderlig Mærke til, hvad der foregaar i Rigsdagen, vilde et Cirkulære være et betydeligt Plus til deres Erindring; derfor støtter jeg det ærede Medlem fra Sorøs Henstilling til Ministeren og haaber, at han vil tage Hensyn dertil.

Indenrigsministeren (Rode): I det Udvalg, som vil blive nedsat — jeg gaar ud fra, at Folketinget vil opfylde det Ønske, der er fremsat af det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) —, vil der blive Lejlighed til at drøfte det Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) nu tydeligere har rejst om Alderdomsforsørgelse og de blindes Overgang dertil. Jeg skal derfor kun sige, at naar det ærede Medlem fra Verninge om et andet Spørgsmaal berigtiger min Opfattelse af, hvad han har sagt, derhen, at det, som han frygtede ikke var omtalt i Lovforslaget, var den Stilling, en seende Forsørger, der har blinde Børn eller en blind Hustru, indtog, forstaaer jeg slet ikke denne Frygt. Lovforslagets Mening fremgaar aldeles tydeligt af den Vending: „Den Understøttelse, som ydes af det offentlige til blindes Opdragelse“ o. s. v. Det er den samme Vending, som nu anvendes i Fattiglovens § 61, for saa vidt angaar de blinde, der anbringes paa Anstalter, og, som det ærede Medlem fra Verninge ved, regnes de Omkostninger, det offentlige udreder til en seende For-